

Arrest

nr. 239 726 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 juli 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag wordt aangevuld op 1 februari 2019, 25 februari 2019, 29 november 2019 en 4 februari 2020. Op 21 februari 2020 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2018 + aanvullingen d.d. 01.02.2019, 25.02.2019, 29.11.2019 en 04.02.2020 werd ingediend door :

M. B. A. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Sholoktoe op 01.01.1996 ook gekend als geboren op (...)1999
adres: (...) 8800 ROESELARE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn vraag tot internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste aanvraag werd afgesloten op 30.05.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 02.04.2019 illegaal in België. Op 02.04.2019 vroeg hij voor de tweede keer internationale bescherming aan. Ook deze aanvraag werd geweigerd op 07.02.2020 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verblijft sinds dan dus illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden voor de eerste en 10 maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan. Echter, dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Islamabad, Pakistan, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom dit voor hem niet mogelijk zou zijn. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar Pakistan zou kunnen begeven om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De loutere verwijzing naar het feit dat er in Afghanistan geen ambassade is, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij begonnen is aan een opleiding verpleegkunde, dat hij een deelcertificaat beroepsonderwijs verpleegkunde kan voorleggen, dat hij geslaagd is als zorgkundige en dat hij zijn rapport 'oriëntatie ouderenzorg en geestelijke gezondheidszorg' kan voorleggen. Een terugkeer naar Pakistan zou betekenen dat er een einde zou komen aan zijn opleiding. Echter, zijn studies kunnen geen buitengewone omstandigheid vormen. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De bewering dat de procedure meerdere maanden in beslag zou nemen (ad minimum) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk enige wachttijd. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghanen. Het gegeven dat betrokkene hogere studies volgt is niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Het feit dat hij alhier studeert kan in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert zo in beginsel niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat zijn opgedane kennis en studies plotseling niet langer zouden bestaan.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken in een knelpuntberoep als zorgkundige (waarvoor hij reeds geslaagd is cf. aanvulling d.d. 25.02.2019) of in de toekomst als verpleegkundige dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert 2015 verblijft, dat hij zich perfect zou ingeburgerd hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij een steunbrief van zijn vriendin kan voorleggen, dat hij zijn rapporten kan voorleggen en dat hij aldus hier gestudeerd heeft (supra) - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Ook kan betrokkene een visum aanvragen om in België te komen studeren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, Schending van de materiële motiveringsplicht, Schending van het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Cf. daaromtrent DE STAERCKE: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19) Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen. Zo ontkent zij niet dat er in Afghanistan geen Belgische ambassade is, maar haalt aan dat verzoekende partij dan maar naar Islamabad, Pakistan moet reizen om haar regularisatieaanvraag in te dienen. Verwerende partij doet het zo eenvoudig lijken, terwijl dat helemaal niet zo is! Eerstens is het voor verzoekende partij onmogelijk om naar Pakistan te reizen, daar enige tijd te verblijven en haar aanvraag vanuit Islamabad in te dienen. Bovendien, rekening houdend met de huidige omstandigheden (de corona-crisis) zou dit helemaal onmogelijk zijn voor verzoekende partij. Bovendien haalde verzoekende partij aan te studeren voor verpleegkundige, een knelpuntberoep die thans meer dan broodnodig is. Verzoekende partij is een voorbeeldige student en kan op zeer korte termijn ingezet worden als verpleger. Verzoekende partij is en modelburger, kwam op 19 jarige leeftijd aan in België en is een voorbeeld voor veel leeftijdsgenoten. Zij spreekt perfect Nederlands, studeert voor verpleegkundige, heeft een Belgische vriendin (met een katholieke-culturele achtergrond), een grote vriendenkring en een blanco strafblad. Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking... Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partij verblijf te verlenen, zij kan onmiddellijk aan de slag, zal nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zal nu - meer dan ooit - een

meerwaarde betekenen voor onze maatschappij. Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij» klaarblijkelijk niet grondig gelezen. Het feit dat verzoekende partij haar studies zal moeten onderbreken, haar Belgische partner voor onbepaalde tijd dient achter te laten en voor maanden, of jaren het land moet verlaten en in een land dat niet eens de hare is (Pakistan) een regularisatie aanvraag dient in te dienen, maken allemaal weldegelijk buitengewone omstandigheden uit die verantwoorden dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend. In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (...) Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren. Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie. Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Op 18 juli 2018 heeft de verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde oordeelde in casu, in het algemeen, dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk is. Vervolgens gaat de gemachtigde concreet in op de in de aanvraag naar voor geschoven elementen en zet hij voor elk element apart uiteen waarom dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Verzoeker betoogt dat hij als buitengewone omstandigheid aanbracht dat hij studeert voor verpleegkundige, *“een knelpuntberoep dat thans meer dan broodnodig is”*, dat hij een voorbeeldige student is en op zeer korte termijn ingezet kan worden als verpleger.

De verwerende partij aanvaardt noch het gegeven dat verzoeker studeert als verpleegkundige noch het gegeven dat hij aan de slag kan in een knelpuntberoep als buitengewone omstandigheid.

De stukken die verzoeker bij de aanvraag en als aanvulling bij de aanvraag heeft bezorgd aan de verwerende partij bevatten informatie over verzoekers studie. Uit een stuk van 25 juni 2018 van de directeur HBO ic Dien, dat bij de aanvraag is gevoegd, blijkt volgende: *“HBO Ic Dien is een secundaire school die de 3-jarige opleiding verpleegkunde aanbiedt. De opleiding bestaat uit 5 modules waarbij de student via lessen en stage opgeleid wordt tot gegradueerde verpleegkundige. B.A. volgt sinds september 2017 de opleiding bij ons”* en *“Vanaf 1 september 2018 volgt hij de 2de module. Na deze 2de module kan hij afstuderen als zorgkundige en als alles volgens plan verloopt, studeert M.B.A. af in februari 2021 als verpleegkundige”*. Uit een stuk van 26 juni 2019 dat als aanvulling werd bezorgd blijkt: *“M.B.A. heeft intussen zijn 2de module 'Basiszorg' behaald eind jan. 2019. Door het behalen van de eerste en 2de module is hij nu zorgkundige”, “Het aanvragen van zijn visum om als zorgkundige tijdens vakanties te gaan werken, is momenteel onmogelijk daar hij niet over de nodige papieren beschikt”* en *“Op 1 febr. 2019 is B.A. gestart met zijn 3de module. Ik kan u mededelen dat hij geslaagd is voor de 3de module”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds geslaagd is als zorgkundige en dus al kan beginnen werken en dat hij kan verder studeren om in februari 2021 af te studeren als verpleegkundige.

Uit de openbare en voor iedereen toegankelijke website van de Vlaamse overheid, <https://www.vlaanderen.be/werken/werk-zoeken/werken-in-de-zorgsector/aan-de-slag-als-zorgkundige>, blijkt dat zowel zorgkundige als verpleegkundige knelpuntberoepen zijn.

Verzoeker is reeds gediplomeerd zorgkundige en dient een visum te behalen om te werken als zorgkundige. Op voormelde website wordt dienaangaande volgende uitleg gegeven:

“Wie aan de slag wil als zorgkundige moet, in die volgorde:

1.Zich registreren als zorgkundige

Als zorgkundige moet u zich laten registreren bij het agentschap Zorg en Gezondheid van de Vlaamse overheid. Een erkenningscommissie oordeelt dan of u de juiste opleiding en/of voldoende werkervaring hebt om geregistreerd te kunnen worden.

2. Een visum behalen

Een visum is de toelating om te werken als zorgkundige. Het visum krijgt u van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid nadat u geregistreerd bent bij het Agentschap Zorg en Gezondheid.

Registreren als zorgkundige

Uw registratie als zorgkundige vraagt u aan in het e-loket van Zorg en Gezondheid (opent in nieuw venster). Afhankelijk van uw diploma en/of ervaring kunt u andere bijkomende documenten opladen.

Een visum behalen

Is uw registratie in orde, dan stuurt het agentschap Zorg en Gezondheid uw aanvraag meteen en automatisch door naar de federale overheidsdienst Volksgezondheid. U hoeft daar zelf niets voor te doen. De federale overheid stuurt u daarna uw visum op per post. Indien de aanvraag bij Zorg en Gezondheid volledig blijkt, is de zorgkundige geregistreerd vanaf de datum dat de volledige aanvraag werd ontvangen. Vanaf die datum zal het registratiebesluit en het visum ingaan, en vanaf die datum mag u dus beginnen werken."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt "indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken in een knelpuntberoep als zorgkundige (waarvoor hij reeds geslaagd is cf. aanvulling d.d. 25.02.2019) of in de toekomst als verpleegkundige dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

De verzoeker heeft in zijn aanvraag in hoofddorde naar voor gebracht dat hij zijn aanvraag in België moet kunnen indienen. Uit voorgaande blijkt dat "de geijkte weg" om "de nodige vergunningen (...) aan te vragen" in België dient te gebeuren en niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Samen met de verzoeker dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij zijn concrete beoordeling omtrent dit specifieke element niet van de juiste feitelijke gegevens vertrekt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen, temeer daar, omtrent de alhier besproken kwestie, geen concreet verweer wordt gevoerd.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC